

Αθωνική

ΙΣΤΟΡΙΑ
ΝΗΚΑ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2002 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 80

Πολιτεία

Δός μοι,
Παρθένε,
τήν χαράν
καί ἠθικὴν ἀνδρείααν

Ἁγίου Νεκταρίου

Σέ δυσωπῶ, Πανάχραντε, χαρίτωσον τόν νοῦν μου κατεύθυνον τάς σκέψεις μου, φώτισον τήν ψυχήν μου Κόρη με ποιήσον ἀγνόν, πρᾶον, σεμνόν, ἀνδρείον, ἡσύχιον καί κόσμιον, εὐθύν, ὄσιον, θεῖον, ἐπιεικῆ, μακρόθυμον, τῶν ἀρετῶν δοχεῖον, ἀμεμπτον, ἀνεπίληπτον, τῶν ἀγαθῶν ταμεῖον.

Δός μοι σοφίαν, σύνεσιν καί μετριοφροσύνην, φρόνησιν καί ἀπλότητα καί ταπεινοφροσύνην.

Δός μοι νηφαλιότητα, ὄμμα πεφωτισμένον, διάνοϊαν ὀλόφωτον, πνεῖμα ἐξηγνισμένον.

Ἀπέλασον τήν οἴησιν, τήν ὑπερηφανίαν, τόν τῦφον, τήν φυσίωσιν καί τήν ἀλαζονείαν.

Τήν ὕβριν, τό ἀγέρωχον, τήν ὑψηλοφροσύνην, γλῶσσαν μεγαλορρήμονα, ἰσχυρογνωμοσύνην.

Τήν ἀστασίαν τήν φρικτήν, τήν περιττολογίαν, τήν πονηρίαν τήν πολλήν καί τήν αἰσχρολογίαν.

Χάρισαί μοι, πανάχραντε, τήν ἠθικὴν ἀνδρείαν, τό θάρρος, τήν εὐστάθειαν, δός μοι τήν καρτερίαν.

Δός μοι τήν αὐταπάρνησιν, τήν ἀφιλαργυρίαν, ζῆλον μετ' ἐπιγνώσεως καί ἀμνησικακίαν.

Δός μοι ἀκεραιότητα, εὐγένειαν καρδίας, πνεῦμα εὐθές, εἰρηνικόν καί πνεῦμα ἀληθείας.

Φυγάδευσον, Πανάχραντε, τά πάθη τῆς καρδίας, τά πολυώνυμα ἀγνή τῆς ἠθικῆς δειλίας.

Τήν ἀνανδρίαν τήν αἰσχροάν, τό θράσος, τήν δειλίαν, τήν ἀτολμίαν τήν δεινήν καί τήν ἀπελπισίαν.

Ἐρόν μοι Κόρη τόν θυμόν καί πᾶσαν ραθυμίαν, τήν ἀθυμίαν, τήν ὀργήν, ὡς καί τήν ὀκηνηρίαν.

Τόν φθόνον, τήν ἐμπάθειαν, τό μῖσος, τήν κακίαν, τήν μῆνιν, τήν ἐκδίκησιν καί τήν μνησικακίαν.

Τήν ἔριδα τήν εὐτελή καί τήν πολυλογίαν, τήν γλωσσαργίαν τήν δεινήν καί τήν βωμολοχίαν.

Δός μοι Παρθένε, αἴσθησιν, δός μοι εὐαίσθησιαν, δός μοι συναίσθησιν πολλήν καί εὐσυνειδησίαν.

Δός μοι Παρθένε, τήν χαράν, Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, δός μοι εἰρήνην τῇ ψυχῇ, εἰρήνην τοῦ Κυρίου.

Δός μοι ἀγάπην, ἔρωτα θεῖον, ἐξηγνισμένον, πολύν, θερμόν καί καθαρόν καί ἐξηγιασμένον.

Δός πίστιν ζῶσαν, ἐνεργόν, θερμήν ἀγνήν ἀγίαν, ἐλπίδα ἀδιάσειστον, βεβαίαν καί ὀσίαν.

ΓΕΡΩΝΤΩΝ

✘ Γνωρίζετε ἐσεῖς ποιά εἶναι ἡ Κυρία Θεοτόκος; Αὐτή εἶναι ἡ Βασίλισσα τῶν Χερουβεὶμ, ἡ Βασίλισσα ὅλης τῆς Δημιουργίας, ὁ Οἶκος τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, ἡ θύρα τοῦ Φωτός, διότι τό ἄπειρο καί νοερόν Φῶς δι' αὐτῆς ἤλθε στόν κόσμο. Ἡ Κυρία Θεοτόκος εἶναι ἡ οὐράνια κλίμαξ καί ἡ γέφυρα πού

μᾶς ἐνώνει μέ τόν οὐρανό. Εἶναι ἡ θεία Λαμπάδα, διότι δέχθηκε τό θεῖο Φῶς. Ἡ Μητέρα τοῦ Κυρίου μας εἶναι ἡ Νύμφη τοῦ Πατρός, ἡ Μητέρα τοῦ Λόγου καί ὁ Ναός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

✘ Θέλεις νά σωθῆς; Ὑπομονή, ὑπομονή, ὑπομονή! Καί ὅταν σοῦ φανεῖ ὅτι τήν ἀπέκτησες, ἀρχισε παλι ἀπό τήν ἀρχή: ὑπομονή, ὑπομονή, ὑπομονή. Νά ὑπομένῃς ὅλες τίς ἐπιπλήξεις καί ὅλες τίς ἀτιμίες γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

Γέρων Κλεόπας Ἡλίας

✘ Ἄν κοιτάξης τί κρύβεται πίσω ἀπό κάθε πτώσι, θά βρῆς τήν ὑπερηφάνεια. Ὅπως ὁ ἐγωῖσμός εἶναι ἡ πηγή ὅλων τῶν κακῶν, ἔτσι καί ἡ ταπείνωσι εἶναι ἡ πηγή ὅλων τῶν ἀρετῶν.

✘ Ὅσο περισσότερο ἀγωνίζεσαι νά ἀγαπᾶς τόν Θεόν, τόσο περισσότερο Αὐτός σοῦ ἀποκαλύπτειται!

✘ Δέν ὑπάρχει χώρος παραμονῆς στήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν γι' αὐτούς πού στήν ψυχῇ τους δέν ἔχουν χώρο ἀγάπης γιά τούς ἐχθρούς τους.

✘ Νά μή κρίνουμε τούς ἄλλους. Διότι τό νά κρίνουμε σημαίνει ὅτι ἔχουμε ὑπερηφάνεια, καί ἀναλαμβάνουμε ἐμεῖς τήν κρίσι, πού δέν εἶναι δική μας, ἀλλά τοῦ Θεοῦ ὑπόθεσις. Ὅταν κατακρίνουμε, σφετεριζόμαστε τήν ἐξουσία τοῦ Θεοῦ.

Γέρων Γερμανός Σταυροβουινιώτης

✘ Πήγαινε νά συγχωρεθῆς, νά ταπεινωθῆς, ν' ἀγαπηθῆς καί μετὰ νά ἐρθῆς νά ἐξομολογηθῆς.

✘ Νά ἀγαπᾶτε τούς γέρους, τά ὀρφανά, τούς ἀρρώστους. Νά συναναστρέψετε μέ φτωχοῦς καί μέ ἀνθρώπους πού οἱ ἄλλοι τούς ταπεινώνουν.

✘ Ἡ Παναγία δέν θέλει μεγάλες λαμπάδες, ἐλεημοσύνη στούς φτωχοῦς θέλει.

Γέρων Γεώργιος Καραλίδης

Ι. Μ. ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ: ΦΟΒΕΡΑ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ

Η εικόνα αυτή της Θεοτόκου ήταν τό μόνο αντικείμενο που σώθηκε από την φοβερή πυρκαϊά, ή οποία κατέστρεψε ολόκληρο ένα Μετόχι της Μονής στην Κρήτη. Μεταφέρθηκε στην Μονή, όπου εξακολουθεί να επιτελή πολλά θαύματα, όπως μαρτυρείται από τους Πατέρες της Μονής και τους προσκυνητές. Σέ πρόσφατη πυρκαϊά του δάσους της Μονής, οι Μοναχοί έτρεξαν επί τόπου μέ την εικόνα και σέ λίγο ραγδαία βροχή σταμάτησε την καταστροφή. Βρίσκεται στό τέμπλο Παρεκκλησίου του Καθολικού και την Τρίτη της Διακαινησίμου λιτανεύεται από τό Μοναστήρι στό Πρωτάτο, όπου ανταποδίδει την έπισκεψη της εικόνας **"ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙΝ"**, πού έχει γίνει την προηγούμενη ημέρα στό Κουτλουμούσι.

Ι. Μ. ΒΑΤΟΠΕΔΙΟΥ: ΕΣΦΑΓΜΕΝΗ

Γιά την εικόνα αυτή διηγούνται ότι πληγώθηκε κάποτε από τό μαχαίρι ενός δύστροπου Ιεροδιακόνου και Έκκλησιάρχου (έπιμελητού της Έκκλησίας, νεωκόρου), ό οποίος, έξ αιτίας δήθεν του διακονήματός του έφθανε πάντοτε καθυστερημένος στην Τράπεζα. Σέ μία περίπτωση ό Τραπεζάρχης (έπιμελητής της τραπέζας), άναγκασμένος, άρνήθηκε νά του δώση φαγητό. Οι παραγμένοι και όρνησιμένοι λογισμοί του Έκκλησιάρχου στράφηκαν ενάντιον της Θεοτόκου, πού, ενώ αυτός την ύπηρετούσε, αυτή δέν μερμνούσε ούτε για την τροφή του. Από την πληγή αυτή ξεπετάχτηκε αίμα, τό πρόσωπο της Παναγίας χλώμιασε, ενώ ό τολμηματίας τυφλώθηκε και έπεσε κάτω φρενόληπτος από τον έλεγχο της συνειδήσεως, μένοντας στην κατάσταση αυτή τρία χρόνια. Τότε, χάρις στις προσευχές του Έγουμένου και της Άδελφότητας, ή Παναγία έμφανίστηκε στον Έγουμένο και άνήγγειλε την θεραπεία του.

Ο Έκκλησιάρχης πέρασε την υπόλοιπη ζωή του σ' ένα στασίδι άπέναντι από την εικόνα, θρηνώνοντας τό φοβερό άμάρτημά του και πριν πεθάνη πήρε τή συγχώρησι από την ίδια την Παναγία, πού του άνήγγειλε όμως, όπως προηγουμένως και εις τον Έγουμένο, ότι τό βέβηλο χέρι του θά ύφίστατο παραδειγματική τιμωρία μετά θάνατον. Πράγματι, μέχρι σήμερα φυλάσσεται άλειωτο και κατάμαυρο κοντά στην εικόνα, πού είναι τοποθετημένη στον νάρθηκα του Παρεκκλησίου του Άγίου Δημητρίου.

Ι. Μ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ: ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΟΥ ΑΚΑΘΙΣΤΟΥ

Ενα από τά σημαντικότερα κειμήλια της Μονής, ή εικόνα είναι δώρο του Αυτοκράτορος Άλεξίου Κομνηνού του τρίτου στον κτίτορα της Μονής Άγιο Διονύσιο, κατά τό 1375. Είναι ή ίδια εικόνα, ενώπιον της οποίας έψάλησαν για πρώτη φορά οι Χαιρετισμοί της Θεοτόκου στην Κωνσταντίνου Πόλι, προς εύχαριστιάν για την σωτηρία της Πόλεως

από τους Πέρσες και Άβάρους, επί αυτοκράτορος Ηρακλείου και Πατριάρχου Σεργίου, ύστερα από την γνωστή πολιορκία κατά τό 626.

Η παράδοσι αναφέρει ότι είναι μία από τις έβδομήντα "μικρές" εικόνες του Ευαγγελιστού Λουκά. Η ύλη της εικόνας είναι κηρός και μαστίχη και ή μορφή της αρκετά άλλωμένη, μέ δυσδιάκριτα χαρακτηριστικά, καθώς έχει πολλές φορές αναβλύσει εύώδες μύρο. Εύρίσκεται στό όμόνυμο Παρεκκλήσιο, τό ένωμένο στην βορειοδυτική πλευρά του Καθολικού, και καθημερινά διαβάζονται οι Χαιρετισμοί έμπρός της. Έορτάζει τό Σάββατο του Άκαθίστου, την Ε' Έβδομάδα των Νηστειών, κατά τό όποιο, για περισσότερη λαμπρότητα, μεταφέρεται στό Καθολικό και τίθεται επί ειδικού θρόνου.

Οι διαστάσεις της εικόνας είναι περίπου 27 επί 31 εκατοστά. Στην άσημένα έπένδουσι της θαυματουργού αυτής εικόνας και στό παμπάλαιο ξύλο της έπιγραφές πληροφορούν ότι ή εικόνα αυτή είναι πού κρατούσε ό Πατριάρχης Σέργιος (610 - 638) και περιερχόμενος τά τείχη της Κωνσταντινουπόλεως, έδωξε όλους τους πολέμιους τό 626.

Τό 1917 απέβισε ό Διονυσιάτης Μοναχός Άνθιμος, σέ ηλικία 72 ετών, ό όποιος έδιηγείτο την περιπέτειά του:

- "Όταν ήμουν 25 ετών και μάλιστα νεόκορος, μέ βρήκε μία μεγάλη ασθένεια, πού μέ έκανε ένα πτώμα για μεγάλο διάστημα. Τά πόδια μου αδυνάτισαν τόσο, ώστε βάδιζα μέ δεκανίκια, και, σάν νά μήν έφτανε αυτό, έπεσε στα μάτια μου ένα σύννεφο και μόλις διέκρινα μπροστά μου. Όσο περνούσε ό καιρός χειροτέρευα. Μέρα - νύχτα έκλαιγα και έλεγα: "Ω Χριστέ μου, τί είναι τούτο τό κακό πού μέ βρήκε; Εγώ είμαι ό άμαρτωλότερος; Νά είμαι από τώρα, νέο καλογεράκι, στό νοσοκομείο και νά μέ ύπηρετούν οι γέροι; Παράλυτος; Τυφλός; Καλύτερα νά πεθάνω, Κύριέ μου". Πολλοί Άδελφοί μου έλεγαν νά πάω στον κόσμο, σέ καλούς γιατρούς.

"Ένας εύλαβής, όμως πού μέ αγαπούσε μέ όλη του την ψυχή, μέ πλησιάζει, μέ παρηγορεί, και μου δίνει θάρρος, τονώνοντας την πίστη μου. Μέ προτρέπει νά προσπέσω στην Παναγία πού έχουμε εδώ, νά την παρακαλέσω μέ πίστι θερμή και δάκρυα και αυτή, σάν συμπονετική Μητέρα, θά κάμη σ' έμέ τον ταλαιπώρο έλεος.

Δέχτηκα τις συμβουλές του Άδελφου αυτού και στράφηκα μέ όλη μου την ψυχή και την καρδιά στην Παναγία μας, παρακαλώντας την μέ θερμά δάκρυα. Όταν ήλθε ή γιορτή της, από την παραμονή κλείστηκα μέσα στην Έκκλησία και άγρύπνησα. Δέν έπαυα νά κάνω μετάνοιες, όσες μπορούσα, και από τον πολύ κόπο άπόκαμα και μέ πήρε ό ύπνος μπρός στην Εικόνα. Βλέπω τότε την Παναγία έξαστράπτουσα, μέσα σέ λαμπρότατο φώς, νά μέ ρωτάη: "Γιατί κλαίς, παιδί μου Άνθιμε;" "Πώς νά μή κλαίω, Παναγία μου, δέ βλέπεις τά χάλια μου;" "Μή κλαίς, αλλά έπιμελήσου τή σωτηρία σου". Έγώ ξύπνησα τότε. Τριβω τά μάτια μου και έβλεπα τις καντήλες πού άναβαν! Κάνω κουράγιο νά σταθώ όρθιος. Βλέπω πώς περπατώ μέ εύκολία! Τί χαρά ήταν αυτή! Η Παναγία μας μέ την άπειρη αγάπη πού έχει προς όλους τους Χριστιανούς, και ιδιαίτερα σέ μās τους Μοναχούς, μέ είχε θεραπεύσει!

ΚΥΡΙΑ

ΤΟΥ

ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Η Κυρία Θεοτόκος

ΘΞΗΓΘΙ

Ζούσε στην χώρα των Άλαμανών (Γερμανικής φυλής που εμφανίστηκε τον 2^{ον} αιώνα και διαλύθηκε τον 11^{ον}) ένας Ίερέας πολύ ενάρτεος, ο Πελάγιος, που έτρεφε ξεχωριστή εὐλάβεια στην Ὑπεραγία Θεοτόκο. Ὁ Διάβολος ὁμως τὸν φθόνησε καὶ τοῦ ἔσπευε λογισμοῦ ἀπιστίας γιὰ τὴν Θεία Κοινωνία. "Πῶς εἶναι δυνατόν", σκεφτόταν, "νά γίνεται τὸ ψωμί Σῶμα καὶ τὸ κρασί Αἷμα Χριστοῦ;"

Ἀπό τούς λογισμούς αὐτούς ἔπεφτε σέ μεγάλη θλίψη, ἀλλά δέν ἀτολμοῦσε νά συμβουλευθῆ κανέναν ἄνθρωπο. Γι'αὐτό πρόσ-
τρεξε στήν ἴδια τὴν Παναγία καὶ τὴν παρακάλεσε νά τὸν πληροφο-
ρήσῃ σχετικά.

Κάποια ἡμέρα, λοιπόν, ἐνῶ λειτουργοῦσε, ὅταν ἔφτασε στό "Ἐξαι-
ρέτως τῆς Παναγίας ἀχράντου...", ἐξαφανίστηκε ἀπό τὸ δισκάριο ὁ
ἅγιος Ἄρτος. Ἐρεύνησε ὁ Πελάγιος τριγύρω, ἀλλά δέν Τὸν βρῆκε.

- Παναγία μου! φώναξε τρομαγμένος, γνωρίζω ὅτι γιὰ τὴν ὀλιγοπι-
στία καὶ τὴν ἀμφιβολία μου μέ σιχάθηκε ὁ Χριστός καὶ ἔφυγε ἀπό
μπροστά μου γιὰ νά μὴ κοινωνήσω, ὁ ἀνάξιος. Ἐσύ ὁμως παρακά-
λεσέ Τον νά μέ συγχωρήσῃ!

Βλέπει τότε μπροστά στήν Ἁγία Τράπεζα τὴν ὑπερένδοξη Βασι-
λισσα μέ τὸ Θεῖο Βρέφος στήν ἀγκαλιά τῆς νά του λέη:

- Αὐτό τὸ Βρέφος εἶναι ὁ Ποιητής τῆς οἰκουμένης, ὁ Υἱός καὶ Λόγος
τοῦ Θεοῦ· τέλειος Θεός καὶ τέλειος ἄνθρωπος. Αὐτός πέθανε στόν
Σταυρό γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου καὶ ἀναστήθηκε. Αὐτός καὶ
τώρα, καθημερινά, συγκαταβαίνει μέ θαυμαστό τρόπο στό σχῆμα
τοῦ ψωμοῦ καὶ τοῦ κρασιοῦ, γιὰ τὴν πολλή ἀγάπη Του στοὺς ἀνθρώ-
πους, καὶ προσφέρεται σ' αὐτούς γιὰ τὸν ἁγιασμό τῆς ψυχῆς τους.
Ψηλάφησέ Τον, λοιπόν, καὶ ἐρεύνησε ἀφοβα, γιὰ νά διαπιστώσης
ὅτι πρόκειται γιὰ ἀληθινή θεωρία, ὅτι εἶναι σῶμα πραγματικό, μέ
σάρκα καὶ αἷμα, καθὼς Τὸν γέννησα. Ἐτσι ἀκριβῶς γίνονται ὁ ἄρτος
καὶ ὁ οἶνος ὅταν λειτουργεῖς. Ἐπειδὴ ὁμως ἡ ἀνθρώπινη φύσι δέν
μπορεῖ νά φάη σάρκα ὠμὴ καὶ νά πιῆ αἷμα, γι' αὐτό μέ πάνσοφο
τρόπο ὁ Παντοδύναμος προσφέρεται μέ τὴν μορφή τοῦ ψωμοῦ καὶ
τοῦ κρασιοῦ, ὥστε νά μπορῆ ὁ καθένας νά Τὸν μεταλαμβάνῃ μέ
λαχτάρα καὶ πόθο. Κοινωνήσε, λοιπόν, κι ἐσύ μέ εὐλάβεια καὶ πίστι,
γιατί ὅποιος Τὸν παίρνει μέσα του ἄξια, γίνεται μέτοχος τῆς Θείας
δόξης Του.

Μέ αὐτά τὰ λόγια ἡ Δέσποινα ἀπέθεσε τὸ Βρέφος στήν Ἁγία
Τράπεζα καὶ ἀφοῦ Τὸ προσκύνησε ταπεινά, ἔγινε ἄφαντη.
Τότε ὁ Ίερέας πῆρε μέ φόβο καὶ χαρὰ στά χέρια του τὸ Θεῖο Βρέ-
φος, Τὸ ἀσπάστηκε εὐλαβικά καὶ διαπίστωσε πῶς ἦταν πράγματι ἓνα
ζωντανὸ βρέφος μέ ἀληθινή σάρκα. Ὑστερα Τὸ ἀκούμπησε στήν
Ἁγία Τράπεζα, ἔπεσε στή γῆ καὶ προσευχήθηκε μέ δάκρυα:

Πιστεύω, Κύριε, καὶ ὁμολογῶ πῶς Ἐσύ εἶσαι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ,
πού γεννήθηκες ἀπό τὴν ἀειπάρθενη Μαρία. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ
τὴν χάρι πού ἀξιώθηκα σήμερα ὁ ἀνάξιος, καὶ παρακαλῶ νά μου συγ-
χωρήσης τὴν παλιά μου δυσπιστία. Καὶ τώρα ἀξιώσέ με νά Σέ κοινω-
νήσω ὄχι σάν Βρέφος, ἀλλά σάν Ἄρτο.

Ἀφοῦ προσευχήθηκε ἔτσι μέ πίστι, σηκώνεται, καὶ βλέπει μπρο-
στά του τὸν ἅγιο Ἄρτο ὅπως καὶ πρὶν. Μετέλαβε μέ εὐφρο-
σύνη, καὶ συνέχισε σ' ὅλη του τὴν ζωὴ νά ιερουργῆ τὰ θεῖα Μυστήρια
μέ περισσὴ εὐλάβεια.

ΑΠΟ
ΤΟ

ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

Ἦζε κάποτε ἓνας κοινοβιάρχης πού ἦτο
πνευματικός πατήρ διακοσίων Μονα-
χῶν. Μίαν ἡμέραν ἦλθε εἰς τὸ Κοινό-
βιον αὐτοῦ ἓνας πτωχὸς γέρον ἀσκητῆς καὶ πα-
ρεκάλει τὸν θυρωρόν νά τὸν ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν
Ἠγούμενον, τὸν ὁποῖον σημειωτέον ἐτίμων καὶ
ἐδόξαζον πολὺ οἱ ἄνθρωποι. Ὁ θυρωρὸς ἀπεφά-
σισε χωρὶς διάθεσιν νά ἐξυπηρετήσῃ τὸν ἄγνω-
στον αὐτὸν πτωχόν, ὁ ὁποῖος ἐτύγχανε γνωστός
τοῦ Ἠγουμένου του.

Ὅταν ἐπλησίασε ὁ θυρωρὸς τὸν Ἠγούμενον
διὰ νά τοῦ ἀναγγεῖλῃ περὶ τῆς ἀφίξεως τοῦ
γέροντος Ἀσκητοῦ, τὸν εὔρε νά συνομιλῆ μετὰ
πολλῶν ἐπισήμων. Σέ μίᾳ στιγμῇ πρόλαβε καὶ τοῦ
ἀνέφερε περὶ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ πτωχοῦ καὶ
γνωστοῦ του Μοναχοῦ. Μόλις τὸν ἄκουσε ὁ
Ἠγούμενος τοῦ ἀπαντᾶ μέ ὀργῆ:

- Δέν βλέπεις ὅτι συζητῶ μέ τούς ἐπισήμους αὐ-
τούς ἀνθρώπους; Ἄφησέ με τώρα, μὴ μέ ἐνοχλεῖς.

Τρομαγμένος ὁ θυρωρὸς ἔφυγε σιγά - σιγά καὶ
ἀνέφερε εἰς τὸν πτωχόν Γέροντα τὸν λόγον
διὰ τὸν ὁποῖον δέν μποροῦσε νά τὸν δεχθῆ ὁ
Ἠγούμενος. Τότε ὁ Ἀσκητῆς κάθησε καὶ περιμένε
μεθ' ὑπομονῆς εἰς τὸ θυρωρεῖον. Κατὰ τὴν 11ην
πρωινήν ἓνας πλοῦσιος ἔφθασε εἰς τὸ Μοναστήριον.
Ἀμέσως ὁ θυρωρὸς ἔτρεξε νά τὸν ἀναγγεῖλῃ εἰς
τὸν Ἠγούμενον, ὁ ὁποῖος εὐθύς κατέβηκε εἰς τὸ
θυρωρεῖον καὶ τὸν ὑπεδέχθη μετὰ πάσης φιλοφρο-
σύνης.

Τότε βρῆκε τὴν εὐκαιρίαν καὶ ὁ πτωχὸς Ἀσκη-
τῆς νά πλησιάσῃ τὸν Ἠγούμενον καὶ νά τὸν
παρακαλέσῃ ὅτι ἐπιθυμεῖ νά τοῦ μιλήσῃ. Ὁ Ἀββᾶς
ὁμως τὸν περιφρόνησε χωρὶς νά τοῦ δώσῃ οὐδε-
μίαν σημασίαν καὶ εἰσήλθε μετὰ τοῦ πλουσίου εἰς
τὴν Μονὴν διὰ νά τὸν φιλεύσῃ.

Ἀφοῦ τελείωσε τὸ πλοῦσιον γεῦμα, ὁ πλού-
σιος ἐτοιμάστηκε νά ἀναχωρήσῃ, ὁ δὲ
Ἀββᾶς τὸν συνώδευσε μέχρι τὸ θυρωρεῖο φιλο-
φρονέστατα. Ἐν συνεχείᾳ, αἰχμαλωτισμένος ἀπό
τάς πολλὰς φροντίδας, οὔτε θυμήθηκε κἄν τὸν
πτωχόν Ἀσκητῆν.

Ὅταν πλέον βράδυσσε, καὶ ἀφοῦ κανεὶς δέν
ἔφώναξε τὸν εὐλογημένον ἐκεῖνον ξένον,
οὔτε κἄν τοῦ ἔδωσε καμίαν προσοχήν, ἦλθε
πάλιν εἰς τὸν θυρωρόν καὶ τοῦ παρήγγειλε νά εἰπῆ
τά ἐξῆς εἰς τὸν Ἠγούμενον:

- Ἀφοῦ θέλεις τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων, ἐγώ,
ἀνταμείβων τὴν προηγουμένην σου ἄσκησιν καὶ
τὸν καλὸν τρόπον τῆς ζωῆς σου, θά σοῦ στείλω
ἀπὸ τὰ τέσσερα σημεία τοῦ ὀριζήσαντος ἐπισκέ-
πτας, ἐπειδὴ σοῦ ἀρέσουν αἱ ἐπισημότητες καὶ αἱ
τιμαί. Ἀλλά δέν θά δοκιμάσης ποτὲ τὰ ἀγαθὰ τῆς
ἐπουρανίου Βασιλείας μου!

Ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ ἀνεγνωρίσθη ὅτι ὁ πτωχὸς
αὐτὸς ἦταν ὁ Παντοκράτωρ Κύριος.

Γέρων Πανάρετος Παντοκρατορικός

Ετούτος ο Γέρων κατήγετο από τό Άϊβαλί τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἦτο ἐκ φύσεως ἀπλοῦς. Εἰς τό Ἅγιον Ὅρος προσῆλθεν ὀλίγον πρό τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς καί κατ' ἀρχάς εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Βατοπαιδίου. Ἰδόντες ὁμως οἱ Πατέρες τοῦτον ἀπλοϊκόν, τοῦ συνέστησαν νά κοινοβιάσῃ εἰς ἄλλην Μονήν τοῦ Ὁρους.

Ὁ ὅτις ὁ μακάριστος Γέρων προτίμησε τὴν Μονὴν Παντοκράτορος, τὴν ὁποῖαν διηκόνησε ἐπὶ ἡμῶν αἰῶνα. Διακονία τοῦ βασικῶς ἦτο ἡ τοῦ ταχυδρόμου, ἀλλὰ καί τοῦ καθαριστοῦ τῶν αὐλῶν τῆς Μονῆς καί τῶν σταύλων. Ἐξυπηρετοῦσε τοὺς Πατέρας πάντοτε ἀόκνως μὲ διαφόρους παραγγελίας ὀψωνίων, τὰ ὁποῖα μετέφεραν προθύμως ἐκ τῶν Καρυῶν. Ἐφερε καί μία μικρά καραμουζα καί, μόλις ἔρχετο εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Μονῆς, καλοῦσε τοὺς Πατέρας αὐτῆς μὲ τὸν ἦχον τῆς διὰ νά παραλάβουν

τά παραγγελθέντα καί τὴν ἀλληλογραφίαν των. Ἐδιηγούντο οἱ παλαιοὶ Πατέρες δι' αὐτὸν τὸν καλακάγαθον Μοναχόν, ὅτι κάποτε ἐνυκτώθῃ εἰς τὴν ὁδὸν καί

φθάνοντας εἰς τὴν Παντοκρατορινὴν βρύσιν ἐκάθησεν καί ἐκλαιγεν ὡς μικρὸν παιδίον, ἀναρωτώμενος πῶς θά εἰσέλθῃ εἰς τό Μοναστήριον, ὅπου ἐσφαλίσθησαν αἱ πύλαι καί ποῖος θά τοῦ ἦνοιγε καί θά τὸν ἄκουγε ἐάν ἐκτυποῦσε. Ἐκτός τοῦτου ἦτο παράδοσις αὐστηρά νά μὴν ἀνοίγῃ ἡ πύλη μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

ΑΝ ΘΣΚΥΒΕΣ ΘΑ ΗΣΟΥΝ ΣΤΟΝ ΘΡΟΝΟ ΣΟΥ

Ἦταν τό μεγάλο πανηγύρι τῆς Παναγίας τοῦ Δεκαπενταύγουστου, πού τὰ παλιά χρόνια κρατοῦσε 15 ἡμέρες στίς Καρυές, καί οἱ Πατέρες, ἀπό ὅλα τὰ μέρη, κι ἀπό τὴν ἔρημο, φέρνανε νά πουλήσουν τό ἐργόχειρό τους.

Τό 1901 - 1903 πού ἠρύχαζε στό Ἅγιον Ὅρος σάν ἐξόριστος ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Γ', ὅταν βρέθηκε στίς Καρυές, ἀπέναντι ἀπό τό Ναό τοῦ Πρωτάτου, μπροστά στό Ἐκκλησάκι τοῦ Ἁγίου Νικολάου, πού εἶναι καί τό Κομητήρι τῶν κοσμικῶν πού πεθαίνουν στό Ἅγιον Ὅρος, ἐκεῖ ὁ Πατριάρχης, διέκρινε νά κάθεται ἕνα γεροντάκι, μὲ τό κομποσχοῖνι στό χέρι, νά λήῃ τὴν εὐχή καί νά πουλᾷ τό ἐργόχειρό του, τό ὁποῖο ἦταν κομποσχοῖνια.

Ὁ Πατριάρχης πρόσεξε τό Γεροντάκι αὐτό καί τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι τό σεβασμιο τοῦ παρουσιαστικοῦ καί τό ταπεινό τοῦ ὕφους του. Ρώτησε καί τοῦ εἶπαν πῶς εἶναι Πνευματικός καί πωλεῖ τό ἐργόχειρό του. Πλησίασε, ἀγόρασε ἕνα κομποσχοῖνι καί τὸν ρώτησε: "Σεβαστέ Γέροντα, μοῦ εἶπαν πῶς εἶσαι Πνευματικός καί θέλω νά ἔρθω στήν Καλύβα σου νά ἐξομολογηθῶ, πού μένευς;" Ὁ Πατριάρχης δέν φοροῦσε ἐγκόλπιον ἢ κανένα ἄλλο διακριτικό νά γνωρίζεται, γιατί περιφερόταν σάν ἀπλός Μοναχός.

Ὁ Γέροντάκι δέν γνῶριζε πῶς εἶναι Πατριάρχης, καί μὲ δακρῶν ἀπλόησεν τὰ πού τὸν διέκρινε, τοῦ ἀπάντησε: "Παναγιώτατε, δέν μπορείς νά μπῆς στήν Καλύβα μου, γιατί εἶναι πολύ χαμηλή, καί σύ, ὅπως βλέπω, εἶσαι πολύ ψηλός", Πράγματι ἦταν πρῶτο ἀνάστημα, ἀλλὰ ὁ Πνευματικός δέν ἐννοοῦσε αὐτό, ἀλλὰ, μὲ τὴν Χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γνῶρισε τό ἀταπεινωτο καί ἀγέροχο τοῦ χαρακτήρα του. Ὁ Πατριάρχης εἶπε στόν Πνευματικό: "Ἀγαπητέ, θά σκύψω κι ἔτσι θά μπορέσω νά μπῶ καί νά χωρέσω στό Καλύβι σου, στήν ἀνάγκη θά μπῶ καί σέρνοντας, εἶναι τόσο χαμηλό;"

Ὁ Πνευματικός τότε εἶπε στόν Πατριάρχη: "Παναγιώτατε, ἂν ἔσκυβες τὸν αὐχένα σου, θά ἦσουν στόν θρόνον σου!"

Ὁ Πατριάρχης ὅταν ἄκουσε αὐτά, ἔμεινε ἐμβρόντητος, κι ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ Πνευματικός δέν ἤξερε τὴν ιδιότητά του, ὅπως ὁμολόγησε ὁ ἴδιος, πολὺ ὠφελήθηκε παίρνοντας ἕνα μάθημα ταπεινώσεως.

Ἀναλογιζόμενος ταῦτα καί δακρύβρεκτος ὢν, βλέπει μίαν Γυναίκα μαυροφόρα καί εὐμορφη, ὅπου τὸν ἐπλησίασε στοργικῶς, τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὴν χεῖρα, λέγοντάς του: "Μὴ λυπᾶσαι καί θέλω βοηθήσῃ σα". Πάρτα εὐρέθῃ εὐθύς ἐντός τῆς αὐλῆς τῆς Μονῆς καί ἡ γυνὴ ἐγένετο ἄφαντος. Ἐνόησε τότε καλῶς ὁ Γέρων, ὅτι ἦτο ἡ Κυρία Θεοτόκος ἡ Γερόντισσα, ὅπου εἶχε τὴν τιμὴν ὁ ἀνάξιος, καθὼς ἔλεγεν, νά τὸν φροντίσῃ ἡ ἴδια.

Συνεχίζοντας τὴν διακονίαν τοῦ ἀόκνως ἕως τέλους, ὡς πάντων ἔσχατος καί ἐλάχιστος, πρῶτος

εἰς τὴν ὑπακοήν, ἀκόμη καί εἰς τὸν τελευταῖον Μοναχόν, ἐτελειώθη ἐν Κυρίῳ ὁ μακάριος Γέρων Πανάρετος. Ἄς ἔχομε τὴν εὐχή του.

Αθωνική

νόμιμα

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Μοναχός Σίμων - Κωνσταντῖνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας
Ἀριανίτου 13 114 72 ΑΘΗΝΑ
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 20 €.

